

РЕШЕНИЕ

№ 2857

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **9518** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 95 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Ф. И., гражданин на Италия, с ЛНЧ[ЕИК], с адрес: [населено място],[жк], ет.2, ап.6, срещу Решение с изх. № 94-Ф-1/29.07.2021г. за отказ за издаване на удостоверение за местно лице, издадено от орган по приходите при ТД на НАП С., офис С. област, потвърдено с Решение № 6 /26.08.2021г. на директора на ТД на НАП – С..

В жалбата се излагат доводи, че жалбоподателят има постоянен адрес в България и едногодишен договор за наем, притежава удостоверение за пребиваване и удостоверение за продължително пребиваване в България, както и че е декларирал пред посолството на Италия, че пребивава постоянно в България, взео снова на което е отписан от италианския Регистър на постоянно пребиваващото население на територията на съответната община в Италия и е вписан в регистъра на италианските граждани, живеещи в чужбина. Счита, че освен на условието да има постоянна адресна регистрация в България, отговаря и на още едно от условията по чл.4 от ЗДДФЛ, тъй като центърът на жизнените му интереси е в България, предвид, че в Италия няма никого и нищо, а е избрал да живее тук поради климатичните и логистични условия. Иска да му бъде издадено Удостоверение за местно данъчно задължено лице. В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез адв. К. поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разносните по делото.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С., представляван от юрк. Б., изразява

становище за неоснователност на жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира за юристконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с доводите на страните и доказателствата по делото, установи от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е образувано въз основа на подадено от Ф. И. искане с вх. № 94-Ф-1/30.06.2021г. за издаване на удостоверение за местно лице за 2021г. В него жалбоподателят е заявил, че е пребивавал извън Република България, в Италия, общо 134 дни. За предходните две години е заявил, че изцяло, т.е. общо 365 дни е пребивавал в Италия. Декларирал е, че през годината, за която е нужно удостоверението, е трайно установен в България. На въпроса дали притежава недвижимо имущество в чужбина е отговорил положително. Също така е декларирал, че разполага с постоянно жилище в България и не осъществява трудова дейност нито в България, нито в чужбина. Приложил е удостоверение за продължително пребиваване №[ЕИК], издадено от МВР С. на 29.06.2021г.

В отговор на изпратено до жалбоподателя Искане за предоставяне на документи и информация от задължено лице, от страна на Ф. И. са представени удостоверение за доходи, други подобни и финансова помощ, издадено от данъчните органи на Италия, видно от което същият получава доход от пенсия; договор за наем на недвижим имот, находящ се в [населено място], кв. Езерото № 2, ет.2, ап.6, сключен на 26.05.2021г. за срок от 1 година. В представените писмени обяснения жалбоподателят е посочил, че не осъществява дейност, от която да получава доходи, няма други доходи, освен пенсията, няма други членове на семейството си и няма недвижимости в Италия и България, като счита наетото от него жилище в България за постоянно и основно.

Във връзка с подаденото искане И. С., на длъжност инспектор по приходите в ТД на НАП С., офис С. област, издала оспореното Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице № 94-Ф—1/29.07.2021г. Мотивите за отказа се свеждат до това, че лицето не е пребивавало повече от 183 дни през 2021г. в България, няма постоянно жилище в България, не е осъществявало трудова/професионална/стопанска дейност в България и през 2021г. не е трайно установено в Република България.

Срещу решението за отказ е подадена жалба до директора на ТД на НАП с приложения към нея доказателства за сключен договор на жалбоподателя с А1, в това число за доставка на интернет и телевизия, удостоверение за открита банкова сметка в О. и други документи на италиански език, без превод. С Решение № 6/26.08.2021 г. Е. М. Н., и.д. директор на ТД на НАП С. е отхвърлил жалбата, приемайки я за неоснователна по съображения, че не е доказано лицето да пребивавало в България повече от 183 дни през 2021г., да има постоянно жилище в България или центърът на жизнените му интереси да е на територията на Република България.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи: Жалбата е подадена от лице с правен интерес, в срока по чл.95, ал.1 от ДОПК, след като е изчерпана възможността за обжалване по административен ред, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган по приходите, при спазване на изискванията за форма и на административнопроизводствените правила. Спорът е относно материалната законосъобразност на акта и се свежда до това дали жалбоподателят отговоря на критериите за местно лице по ЗДДФЛ.

Според чл.4 от ЗДДФЛ местно физическо лице, без оглед на гражданството, е лице: 1.

което има постоянен адрес в България, или 2. което пребивава на територията на България повече от 183 дни през всеки 12-месечен период, или 3. което е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство, или 4. чийто център на жизнени интереси се намира в България.

Видно от посочената разпоредба, за да е местно лице по смисъла на ЗДФЛ е необходимо идостатъчно лицето да отговоря на поне едно от посочените алтернативно изисквания. Ал.5 на разпоредбата обаче предвижда, че лицето, което има постоянен адрес в България, но центърът на жизнените му интереси не се намира в страната, не е местно физическо лице, т.е. за да се счита за местно едно физическо лице освен въз основа на постоянен адрес в страната е необходимо и центърът на жизнените му интереси да бъде в България. Според ал.4 на чл.4 ЗДФЛ, за целите на ал. 1, т. 4 центърът на жизнените интереси се намира в България, когато интересите на лицето са тясно свързани със страната. При тяхното определяне могат да се вземат предвид семейството, собствеността, мястото, от което лицето осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, и мястото, от което управлява собствеността си.

В случая административният орган обосновано е приел, че към датата на подаване на искането за издаване на удостоверение жалбоподателят не е изпълнявал изискването на чл.4, ал.1, т.2 ДОПК, тъй като не е пребивавал през процесната 2021 година повече от 183 дни на територията на България. Това несъмнено е така, доколкото самото лице е посочило, че към датата на подаване на заявлението /30.06.2021г./ то е пребивавало извън България 134 дни.

Що се отнася до изискването за постоянен адрес в България, следва да бъде съобразено, че според §1, т.2 от ДР на ЗДФЛ „постоянен адрес“ е адресът по смисъла на § 1, т. 3 от допълнителната разпоредба на Закона за българските лични документи /ЗБЛД/. Според тази разпоредба „постоянен адрес“ е адресът в населено място на територията на Република България, където гражданинът е вписан в регистъра на населението. В случая жалбоподателят е представил удостоверение за продължително пребиваване с посочен в него адрес: обл. Софийска, общ. П., [населено място], кв. Езерото 2, ет.2, ап.б. Доколкото обаче по делото не са представени от жалбоподателя доказателства, че същият е вписан в регистъра на населението на съответното населено място, не може да се приеме, че жалбоподателят има постоянен адрес по смисъла на §1,т.3 от ДР на ЗБЛД, респ. §1, т.2 от ДР на ЗДФЛ.

Събрани са обаче по делото достатъчно доказателства, които, съвкупно преценени, позволяват да се възприеме поддържаната от жалбоподателя теза и да се направи извод, че за разглеждания данъчен период центърът на неговите жизнени интереси е в България.

Действително, жалбоподателят не притежава недвижими имоти на територията на страната, но с такива не разполага и в други държави, включително в държавата, чийто гражданин е. Това обстоятелство не се опровергава от това, че в декларацията към искането за издаване на удостоверение е отбелязано притежание на недвижими имоти в чужбина, доколкото впоследствие лицето е посочило, че се касае за грешка, а в отговор на писмо № 94-Ф-1-30.06.2021г. писмено е заявило /превод на обяснения на л.55/, че не притежава никакви недвижими имоти в Италия и България. С оглед на това и предвид, че жалбоподателят е пенсионер, не упражнява трудова или

стопанска дейност, няма данни за наличието на семейни или други лични или професионални връзки с Италия или с друга държава, няма причина да не се приеме, че към разглеждания период центърът на неговите жизнени интереси е в България, където се е установил да живее. За това свидетелстват издаденото удостоверение за продължително пребиваване, сключеният договор за наем на жилище за период от една година, наличието на открита сметка в българска банка / О./, на която лицето получава пенсията си от Италия, вписването му в регистъра на италианските граждани, живеещи в чужбина, което е удостоверено в писмо на консулския отдел на италианското посолство. След като, от една страна са налице достатъчно доказателства, че лицето се е установило да живее в България, а от друга страна липсват каквито и да било данни, че Ф. И. има някакви лични, имотни, трудови или стопански връзки с друга държава, следва да се приеме, че неговите интереси през процесния период са достатъчно тясно свързани с България и именно тя се явява център на неговите жизнени интереси по смисъла на чл.4, ал.4 от ЗДДФЛ. Следователно, налице е хипотезата на чл.4, ал.1, т.4 от ЗДДФЛ, при която жалбоподателят се явява местно лице. Като е приел обратното, компетентният орган по приходите незаконосъобразно е отказал да издаде исканото удостоверение, като се е произнесъл с процесното решение в противоречие с материалния закон.

Предвид изложеното, оспореното Решение с изх. № 94-Ф-1/29.07.2021г. следва да бъде отменено и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за разносните по делото се явява основателна и следва да бъде уважена. Представени са доказателства за платена държавна такса от 10 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв., като възражението за прекомерност на адвокатския хонорар е неоснователно.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III отделение, 51-ви състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение с изх. № 94-Ф-1/29.07.2021г. за отказ за издаване на удостоверение за местно лице на Ф. И., издадено от орган по приходите при ТД на НАП С., потвърдено с Решение № 6 /26.08.2021г. на и.д.директора на ТД на НАП – С..
ИЗПРАЩА преписката на компетентния орган по приходите при ТД на НАП- С. за ново произнасяне по искане с вх. № 94-Ф-1/30.06.2021г. за издаване на удостоверение за местно лице за 2021г. съобразно дадените указания .

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Ф. И. разноски по делото в общ размер на 610 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: